

Materi.

I.

*Koder solnce sije,
koder luna sanja,
iskal sem te, mati,
iskal brez nehanja.*

*Iskal sem te, mati,
mogel ne zazreti:
luna v grob ne sije,
solnce v grob ne sveti.*

*Solnce v grob ne sveti
in ne v srce moje;
kar ni tebe, majka,
plaka srce moje.*

II.

*Solnce je tonilo
za gorice zlate,
moja misel plula
čez zelene trate.*

*Čez zelene trate
do ciprese črne;
in od tod se nikdar,
nikdar več ne vrne.*

*Preveč na gomili
majke je ihtela,
preveč, preveč meni
radosti je vzela.*

I. L—č.

Oj, ta vetrček!

*Po polju je vetrček pihal,
oj, vetrček zloben, vseznal
in žitu vsa zrna odnesel,
kdo krme ti, vrabček, bo dal?*

*Iz pisanih cvetk je raztresel
metulju priljubljeni med,
poglej ga, že leta metuljček
po polju zamišljen in bled.*

*Drevesu oplenił je listje
in pticicam hišice vzel,
za zlobno se delo ni zmenil,
smejoč se, je dalje odvel ...*

Davorinov.

Beg zime.

*Tiho, skrivnostno po polju meglenem
v noči brezvezdnati pómład je šla:
„Kmalu, da, kmalu te, hčerka, odenem
s plaščem krasnejšim in rešim iz sna!”*

*In zašumele so sape v višavi,
kakor da nekaj iz sanj jih budi;
spodaj pod njimi po prazni dobravi
južni vetrovi iz dalje so šli ...*

*In dotaknila se mlada je Vesna
s krilom zelenim gozdov in poljan,
in odbežala pred njo je vsa besna
zima na daljno tja severno stran ...*

Borisov.